

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f LERT f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 14 • 14 - 20 septembrie 2005 • 12 pagini • 50 bani (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

Banii, Popescu și premierul

CLAUDIU BRAN

Abia la ceva timp după ce premierul Tăriceanu a realizat mult așteptata remaniere au apărut primele „rezultate“. Poate din pricina faptului că mult așteptata a fost complet neașteptată. Adică a fost o joacă ce a avut în vedere doar imaginea cabinetului, o remaniere făcută parcă în week-end, după un pahar cu bere. Pe de altă parte, totul a devenit mult mai interesant după ce Ionuț Popescu a dat primele declarații în calitate de „civil“. Și după ce sondajele de opinie au arătat că Monei Muscă i-a crescut popularitatea cu 11% după părăsirea Cabinetului Tăriceanu. Și după ce presa centrală anunța, în urmă cu câteva zile, despre milionul de acțiuni Rompetrol achiziționate și vândute de către premier, în condiții care ridică, în cel mai bun caz, câteva semne de întrebare serioase. Ca să revenim la Ionuț Popescu, activitatea sa în cadrul Guvernului este privită diferit. Unii spun că se putea mai bine, alții că lucrurile abia începuseră să se miște în momentul demiterii sale. Un lucru este clar: a fost intransigent cu societățile comerciale și față de datoriile pe care acestea le aveau la bugetul de stat. Ori, societate comercială de amploare egal om de afaceri cu bani mulți și cu interese și mai multe. Acu', am aflat noi de la premier că președintele României bate câmpii și că nu există nici un fel de grupuri de interese, fie ele din domeniul economic, al presei sau de aiurea care să-și bage codițele prin Palatul Victoria, dar gogorița asta nu prea a crezut-o nimeni. Așa că, dacă stăm strâmb și judecăm drept, îl descoperim pe Dinu Patriciu printre primii oameni de afaceri din țara noastră. Acesta este un lucru bun. Problema ar fi că nu prea se poate spune că era cel mai bun prieten cu Ionuț Popescu, ținând cont de micile probleme drăguțe cu care se confruntă o parte dintre firmele sale. Patriciu a mai și fost arestat un pic, zice-se că la insistențele lui Băsescu. Pe de altă parte, descoperim că Tăriceanu crede cu tărie în bunul mers al cel puțin uneia dintre firmele lui Patriciu. Aoleu, ce mi-a trecut prin minte... Să se fi referit Băsescu chiar la premier când tot insista pe tema grupurilor acelea de interese? Ptiu, drace!

⇒ **POLITICĂ** | PSD se pregătește pentru guvernare în 2008.....2

⇒ **ANCHETĂ** | Ville lui Ceaușescu vândute pe sub mână.....4

⇒ **TOP SECRET** | Agenții noștri ilegali – adevărații 007 (X).....6-7

⇒ **DREPT PENAL** | Salvați Vama Veche... de mizerie, corupție și ilegalități (IV).....9

⇒ **SUB LUPĂ** | Atentat la imaginea României.....11

Adevărata față a „nașului“ Nicu Gheară

pag. 3

INVESTIGAȚII | pag. 5

Frații Cristescu și corupția

DOSAR | pag. 10

UM 0110, așa-zisa unitate „anti-KGB“

Profitând de greșelile în lanț pe care le face Alianța DA, PSD se pregătește pentru guvernare în 2008

PSD-ul are un joc interesant în ultimul timp. Aparent, fostul partid de guvernământ pare a fi frământat de neînțelegeri între gruparea Iliescu și gruparea Geoană.

Ultima declarație a domnului Iliescu, conform căreia declanșarea de către PSD a procedurilor de suspendare a președintelui Băsescu ar fi o acțiune pripită, iar Băsescu trebuie sprijinit, nu poate fi interpretată

decât ca un atac la adresa actualii conduceri a PSD.

PSD așteaptă erodarea popularității

Fără a-l bănuși pe dl Iliescu de joc duplicitar, ne întrebăm dacă nu cumva i se induc anumite declarații și acțiuni de natură a lăsa impresia față de opinia publică a unor grave divergențe în PSD. Formațiunea politică a domnilor Geoană

și Năstase nu duc lipsă de maestri ai combinațiilor subtile, ai lovirilor de teatru și ai exploatarea unor eventuale situații de tensiune socială.

Creșterea explozivă a prețului la benzină, care va antrena scumpiri în lanț și, evident, nemulțumirea socială nu a avut la bază doar rațiuni economice. Nu ne putem lansa în afirmații riscante, dar folosirea armei petrolului în dispute politice interne nu poate fi ignorată. Conducerea PSD-ului știe foarte bine cum s-a privatizat PETROM-ul, ce datorii politice are OMV-ul de decontat și dispune încă de suficiente pârghii pentru a influența în sensul dorit evenimentele.

Este o axiomă a ultimilor ani. Nici un partid sau coaliție nu a câștigat alegerile decât pe seama greșelilor adversarului și prin nemulțumire populară.

Forța Internaționalei socialiste

Rolul de președinte jucător al lui Traian Băsescu este de asemenea un fapt care convine PSD-ului, pentru că oferă posibilitatea canalizării nemulțumirilor spre Palatul Cotroceni, ceea ce ar duce la trecerea în defensivă a echipei prezidențiale.

O altă armă pe care PSD-ul s-ar putea să o aibă în atenție este reprezentată de posibila

retragere a capitalurilor speculative de pe piața românească. O astfel de acțiune ar fi urmată de un puseu inflaționist greu de stăpânit și de creșterea pauperizării populației.

Actuala coaliție de guvernare nu observă un as pe care nu îl ține în mână, ci joacă cu el deschis, este vorba despre apartenența sa la Internaționala Socialistă. Acțiunile de influență pe care le poate desfășura Internaționala Socialistă sunt în România mult mai puternice decât ale popularilor, Creștin-democraților și liberarilor din Parlamentul european.

De asemenea prezența unei birocratii puternice pesederizate în perioada 2000-2004 ar putea reprezenta un sprijin care nu poate fi neglijat, pentru fostul partid de guvernământ.

Locomotiva Băsescu

Alianța DA și partenerii ei de guvernare nu par a fi conștienți că în absența unor alegeri anticipate, cel târziu până în primăvara lui 2006, Băsescu nu va mai putea fi o locomotivă electorală pentru nici un partid sau coaliție.

Scorul obținut de alianța DA la alegerile din 2004 a fost

inferior celui al PSD-ului, iar actuala configurație parlamentară este exclusiv rezultatul jocului abil de putere întreprins de președintele Băsescu, față de Partidul Conservator și UDMR.

Conducerea PSD-ului pare a tatonat terenul, a-și asigura suportul logistic, inclusiv cel mediatic, pentru a pregăti o serie de lovituri în avalanșă.

Dacă alianța nu-și revine și nu înțelege că acțiunea politică și activitatea de guvernare nu sunt unul și același lucru, atunci 2008 nu îi va mai găsi la conducerea României.

DEPARTAMENTUL ANALIZĂ

S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească

Produce proaspete din vită, oaie, pui

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.416.468;
0742.209.864

alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SSP GUARD SERV SRL
Str. Blăjel nr. 2,
sector 3, București

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:
Iulia Gorzo, Paul Cemea, Ștefan
Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad,
Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru,
Dorel Moldovan, Dumitru Preda,
Ștefan Teriș, Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

Adevărata față a „nașului” Nicu Gheară

Cel mai puțin mediatizat om de afaceri român, dacă nu punem la socoteală publicațiile mondene sau de scandal, este Nicu Gheară, celebrul patron al Complexului „Europa” din Capitală, raiul comerțului cu produse de contrabandă sau de proveniență incertă.

Din consignație în industrie

Nicu Gheară a apărut în lumea afacerilor, fiind asociat la Consignația „Europa” cu un fost ofițer MI, Salitra, care a decedat în urma unui accident de circulație, la începutul anilor '90. Afacerea a fost preluată de Nicu Gheară, care dintr-o simplă, dar bănoasă, consignație a reușit să dezvolte o adevărată industrie, cuprinzând activități imobiliare, impresariat, pază și protecție etc.

În același timp, în diferite medii s-a vorbit despre implicarea lui Nicu Gheară în afaceri conexe crimei organizate. Amintim că Nicu Gheară își petrece puțin timp în România, preferând luxuosa locație Ibiza din Spania. În primăvara acestui an, Nicu Gheară a provocat un scandal public, blocând, cu ajutorul oamenilor săi, o mașină a filajului poliției și susținând că este urmărit din ordinul chestorului Ardelean, directorul serviciului secret din Ministerul de Interne.

Afaceri necurate cu mască de legalitate

La jumătatea anilor '90, când autoritatea statului era o

dulce iluzie, oamenii din agenția de pază și protecție a lui Nicu Gheară erau cunoscuți prin încăierările pe care le declanșau cu angajații unor instituții similare pentru a-și asigura zonele de influență.

Gheară nu face parte din lumea interlopă, ci este mai curând un „naș” în stilul mafioților italieni, cărui îi plac operele de artă, atmosfera stațiunilor exotice, compania manechinelor la modă. De altfel, ultima sa afacere este o agenție de manechine, care participă la prezentări în toată lumea. Sunt zvonuri pe care nu le credim conform cărora în spatele agenției de modele s-ar ascunde activități nu tocmai curate.

În ceea ce privește complexul „Europa”, ani la rând chiriile care se percepeau comercianților (cei mai mulți chinezi), intrau în buzunarele asociaților, prea puține dintre aceste sume fiind declarate legal.

Să nu se fi bucurat Nicu Gheară de nici o protecție ocultă? Mai povestim despre acest lucru în numărul viitor al publicației noastre. Deocamdată am remarcat prezența în anturajul lui Gheară, în calitate de consilier, al unui colonel în rezervă din poliție – Direcția Judiciară, care s-ar putea să-i fi oferit ceva protecție față de foștii săi colegi.

Omul de încredere al lui Nicu Gheară, Nuresidin Beinur (este și finul său), este implicat în tot felul de combinații cu iz penal, despre care au apărut relatări în presă.

O afacere ciudată și frații Cămătaru ajung după gratii

Prin 2004, Gheară, în criză de lichidități, s-a împrumutat cu o sumă serioasă de bani la frații Cămătaru. În perioada menționată, frații Balint (Cămătaru) dominau lumea interlopă a Capitalei, fiind însă urmăriți de Direcția Generală de Informații a MI.

În seara de 22 iunie 2004, la restaurantul Calipso aparținând fraților Cămătaru, dar condus de Constantin Preda și Costel Bugati, a avut loc o întâlnire interesantă. Nuțu Cămătaru l-a invitat pe omul de încredere al lui Gheară, Nuresidin Beinur, pentru rezolvarea datoriilor. Se pare că frații Cămătaru îl finanțaseră pe Nicu Gheară pentru a cumpăra o marfă de un anumit gen, care urma să fie

preluată la Constanța și transferată la București, într-un depozit din zona Complexului Europa. Marfa putea fi orice, de la chiloți de damă, maieuri chinezești până la, să spunem, făină albă de tip superior.

Mașina care asigura transportul nu a mai ajuns la destinație. Pe cale de consecință, cele două grupări Gheară și Cămătaru s-au învinovățit reciproc de deturnarea mărfii.

La câteva luni a urmat arestarea clanului Cămătaru. Mama fraților respectivi l-a acuzat public pe Nicu Gheară că ar fi fost în spatele acestor arestări. Nu facem speculații, este primul articol dintr-o investigație amplă, dar constatăm că arestarea fraților Cămătaru a fost o adevărată binefacere pentru mulți dintre cei care le datorau sume serioase de bani.

GEORGE DORŃ

O „legendă” falsă

În afara Complexului Europa, puține mai sunt lucrurile pe care românul de pe stradă le poate asocia cu numele lui Nicu Gheară. Ar mai fi expresiile „mare fotbalist” și „gagici bune”. Dacă e să le luăm pe rând, descoperim că cel autoproclamat drept mare fostă glorie fotbalistică în viață nu are nici o tangență cu, să zicem, echipa națională de fotbal a României. E chiar mai rău decât atât: marele fotbalist a apucat să joace doar trei meciuri în divizia A, și acelea începute glorios, ca rezervă. Cu femeile, în schimb, lucrurile stau, se pare, ceva mai „onorabil”. Rubricile mondene au amintit destule vedete feminine care ar fi trecut prin patul său. Cântărețe și modele. Unele pentru a-și face videoclipuri în locații exotice, celelalte pentru o carieră și o prezentare de modă unde se remarcă „talente proaspete”. Și toate, of ce prozaic sună, pentru bani, la urma urmei. Dar, dacă omului îi place arta, ce putem noi zice? Să nu uităm artiștii care se regăsesc pe statele mai vechi sau mai actuale ale lui Gheară: Andra, trupa Spacy, Marcel Pavel, Romică Țociu și Cornel Palade și lista va continua în numerele viitoare. Chiar dacă ultimii din această listă nu prea pot intra la categoria „gagici bune”...

anchetă

Viile lui Nicolae Ceaușescu, din Sâmburești – Olt, vândute pe sub mână

Complexul viti-pomicol de la Sâmburești este renumit nu numai pentru că este cel mai mare din sud-estul Europei, dar

și pentru că, până în 1989, era singura vie din care se producea vinul favorit al lui Nicolae Ceaușescu. După

1989, complexul a devenit SC Viti-Pomicola SA și, ca multe alte obiective valoroase ale economiei naționale, a făcut cu ochiul diverșilor indivizi puși pe căpătuială.

Artizanii unei privatizări penale

În cazul în speță, pentru Viti-Pomicola SA din Sâmburești s-a încercat privatizarea, în 2000, printr-un contract fraudulos. Vânzarea și concesionarea s-au făcut prin negociere directă, potrivit unui ordin emis de Ministerul Agriculturii și Administrației, care avea în gestiune societatea vinicolă. Prin semnăturile puse pe aceste tranzacții dubioase, Dan Jiga, fost director general în Ministerul Agriculturii și Alimentației, Nicolae Havrileț, președinte al Agenției Domeniilor Publice (ADS) și Silvia Căpitanu, reprezentant în MAA și Teodor Enache, director general ADS sunt în vizorul PNA, care a început împotriva lor urmărirea penală cu privire la concesionarea viilor și livezilor de la Sâmburești. De altfel, Dan Jiga, fost director general în Minis-

terul Agriculturii mai are o condamnare de 12 ani de închisoare, pronunțată în 2003 de Tribunalul Municipiului București, pentru luare de mită și abuz în serviciu, în cazul privatizării IAS „Jintim” Jimbolia.

Start cu promisiuni...

Au fost scoase la vânzare toate cele 430.774 de acțiuni ale societății, estimate cu valoare de pomire de 45,5 miliarde lei. Pe lângă vânzarea activelor se mai concesionau și 1.103 hectare de terenuri aflate în administrarea societății, pe o perioadă de 49 de ani, terenuri din care mai bine de jumătate erau vii și livezi, dar și teren arabil, pășuni, pădure și ochiuri de apă. Dosarul de prezentare și caietul de sarcini a fost cumpărat de trei firme: Asociația Salariaților SC Viti-Pomicola SA Sâmburești (ASVPS), First Capital Fund Corporation Bahamas (o firmă cu sediul în arhipelagul Bahamas, reprezentată în România de arabilul Fahad Al Saleh) și Asociația Agricolă Alfa Pielești, care ulterior s-a retras. După mai multe negocieri, în urma cărora a

crescut atât prețul acțiunilor (la 50.000 de lei/acțiune), dar și redevența anuală pe hectar față de stat, oferta care a întrunit punctajul cel mai mare a fost cea emisă de Asociația Salariaților de la Sâmburești, selectată prin vot unanim. Precizând că redevența este chiria care urma să fie plătită pe terenuri în perioada de concesionare, este interesant că elementul care a tras în balanță a fost că ASVPS se angaja să ofere o redevență de 685 kg grâu la ha/an, față de 540 cât oferea societatea din Bahamas.

Unde-i lege... e tocmeală!

După aceste negocieri s-a semnat și un contract, cu nr. 52/18.10.2000, însă, în mod surprinzător, o serie de prevederi importante deviau, în defavoarea statului, de la oferta selectată în urma negocierilor. Redevența pe hectar coboară subit la 540 kg grâu pe an, la fel ca și cel oferit inițial de First Capital Fund Corporation, care însă avea o ofertă mai mare pentru investiții, ceea ce teoretic le aducea la egalitate. În

practică însă contractul „rămânea cum am stabilit”. Totalul prejudiciului cauzat bugetului de stat prin această încălcare a prevederilor legale este de 160.000 kg grâu/ha.

Mai mult, deși în actele de ofertă publicate în presă și în caietul de sarcini se scoteau la vânzare 1.103 hectare de teren, în contractul încheiat cu Asociația Salariaților sunt trecute doar 1.045 ha. Pentru restul de 60 ha se încheie în aceeași zi contractul 52 bis/18.10.2000, prin care se concesionau către SC Vinarte SRL București suprafețele de 57 de hectare vie și 2 hectare teren neagricol. Tranzacția era ilegală, deoarece Vinarte nu a participat deloc la negocierea directă, ceea ce contravine Legii 219/1998 privind regimul concesionilor. SC Vinarte nu a depus nici un fel de ofertă, nu a achiziționat caietul de sarcini, deci nu era îndreptățită la primirea niciunui drept de exploatare. Este un subiect asupra căruia merită revenit la finalizarea anchetei PNA.

investigații

Frații Cristescu au făcut avere printr-o rețetă bazată pe corupție (I)

Mulți oameni au auzit de averea impresionantă adunată, în numai câțiva ani, de celebrii frați Marius și Emil Cristescu, din Timișoara. Puțini pot însă să înțeleagă cum au reușit cei doi, la numai douăzeci și ceva de ani, o performanță inaccesibilă altor afaceriști cu mult mai experimentați și formați în țări cu o autentică tradiție a economiei de piață. „Alerta“ vă dezvăluie culisele acestei averi al cărei principal ingredient este corupția.

Cei doi celebri timișoreni, Marius și Emil Cristescu, au acumulat, în ciuda vârstei de până în 35 de ani, o avere cifrată de revistă Capital la 90 - 100 de milioane de dolari. Oficial, principalele lor afaceri sunt derulate în domeniile forajelor, industriei și serviciilor. Realitatea, cunoscută în mediul de afaceri autohton este că, beneficiind de complicitatea unor înalți funcționari din AVAS (fostul FPS, fostul APAPS), ei au făcut bani din vânzarea ca fier vechi a activelor întreprinderilor pe care au pus mâna sub pretextul privatizării. Între două așa-zise privatizări, frații Cristescu au mai făcut și câte un mic „gheșeft“ în fosta Iugoslavie, cu produse petroliere supuse embargoului.

Rețeta „Cristescu“ – avere asortată cu corupție

Rețeta fraților Cristescu este simplă. Se achiziționează o întreprindere pe mai nimic, de regulă prin licitația „olandeză“. Se promit investiții și alte speranțe de redresare a „victimei“. După vânzarea la grămadă a fierului vechi, din profitul rezultat, se achită și datoria către AVAS. Rămâne o diferență frumușică care îngrășă conturile celor doi Cristești. Sunt multe astfel de exemple, dar ultimele două – cazul Uzinelor de Sodă Govora (USG) și al Uzinei Republica – sunt deja revoltătoare. Analizarea lor, asupra căreia vom reveni cu detalii, este elocventă pentru cum se fac, prin corupție, marile averi în România de azi. Numai în perioada 1995-2002, cei doi frați au achiziționat de la Fondul Proprietății de Stat (ulterior APAPS) pachetele

majoritare de acțiuni de la 28 de societăți comerciale. De altfel, chiar Marius Cristescu (foto) recunoaște că s-a „specializat“ în restructurarea companiilor cu pierderi.

Samsari de fabrici și uzine

Contractul de privatizare încheiat pentru USG cu APAPS în 2002 interzice fraților Cristescu să înstrăineze activele întreprinderii sau să-i restrângă obiectul principal de activitate. Fiind însă specializați în „prestidigitările“ cu marile întreprinderi pe care au pus mâna, Cristeștii au început încă din primăvară să caseze (adică să vândă) bucăți întregi din uzină ca... fier vechi.

Afacerea înseamnă realizarea de profituri enorme, în timp scurt și fără efort. Este

demn de reținut că prețul tonei de fier vechi este de circa 130 de dolari. Încă din 2003, la poarta USG era deja coadă de camioane supraîncărcate cu așa-zisul material casat. Și pentru că frații Cristescu sunt specializați în vânzarea cu profit a ceea ce nu au achitat, ei dublează banii, vânzând multe dintre componentele instalațiilor în regim de second-hand altor firme. Din profitul frumușel realizat ca samsari de întreprinderi, ei reușesc, de regulă ulterior (nota bene!), să achite și suma modică datorată AVAS.

Două profituri dintr-o lovitură

O dată deveniți „cumpărători de bună credință“ și „investitori strategici“, Cristeștii au aruncat la coș anga-

Trupa fraților Cristescu salută AVAS (APAPS) share free

jamentele asumate prin contractul de privatizare: realizarea de investiții în domeniul protecției mediului și în rețehnologizarea USG. În 2003, puținele investiții făcute din tot ceea ce s-a promis, au fost făcute din profitul USG, și nu din banii

fraților Cristescu. „Investitori“ din Timișoara au preferat să sfideze și de această dată contractul de vânzare-cumpărare, care îi obliga să investească nu mai puțin de 6,5 milioane de dolari. Cei doi frați nu au văzut în USG decât un morman de fier

vechi care le va aduce bani din vânzarea lui ca atare. Dovadă stă faptul că, la sfârșitul anului trecut, USG nu avea încheiate contracte nici pentru vânzarea producției din acest an, și nici pentru a-și procura materiile prime necesare. 2005 a început cu perspectiva unui monopol al producției de sodă pe piața românească, deținut de imperiul Bega Grup, care aparține celor doi „rechini“ de Timișoara. Jocul Cristeștilor era dus la două capete, pentru că tot ei controlau societatea concurentă a USG, Uzina de Produse Sodice Ocna Mureș (UPSOM). Iată însă că anul nici nu a intrat bine în ultimul trimestru și asistăm la un altfel de final decât cel estimat. Recent, cei doi afaceriști din Timișoara au vândut UPSOM, preferând, în mod surprinzător, să păstreze falimentara USG, plină de datorii și subiect al mai multor scandaluri de presă. Specialiștii estimează că anul viitor, USG va fi un simplu teren viran, eliberat de fierul vechi și care va fi vândut ca o simplă afacere imobiliară, aducând încă ceva gologani în conturile Cristeștilor.

ȘTEFAN TERIS

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (X)

Dacă prima întâlnire cu candidatul era OK, ofițerul instructor întocmea un raport detaliat cu tot stadiul de verificare, cu rezultatul acestora, cu întâlnirea de contact avută cu viitorul ilegal și cu propuneri pentru stadiul următor. Pentru stadiul următor se propuneau, de obicei, noi verificări tehnico-operative asupra „obiectivului” (viitorul candidat la postul de ilegal), câteva „interpuneri” dintre candidat și alți ofițeri speciali sau chiar colaboratori ai organelor de securitate internă, special instruiți pentru asemenea cazuri.

ofițerul instructor, alias domnul „agent comercial”, sau „inspector de cadre”, sau... oricare dintre numeroasele variante sub care se prezentase în fața viitorului candidat. Era foarte interesant și important să-i vadă reacția sinceră, cât de impresionat sau neimpresionat fusese candidatul în realitate, cu cine discutase despre întâlnire, unde, cât din discuția avută, cât crezuse din combinația dialogului și cum o interpretase prin impresiile proprii.

La despărțirea dintre candidat și ofițerul instructor, acesta din urmă lăsase totul să curgă

Filaj permanent sau pe zile și momente operative, ascultarea T.O. la domiciliul personal, al părinților și rudelor apropiate, socri, unii prieteni mai intimi, soție, loc de muncă etc.

Prin verificările tehnico-operative se realiza de fapt o continuitate în supravegherea candidatului sub toate aspectele operative (filaj permanent sau pe zile și momente operative, ascultarea T.O. la domiciliul personal, al părinților și rudelor apropiate, socri, unii prieteni mai intimi, soție, loc de muncă etc.).

Atât verificările tehnico-operative cât și „interpunerile” care se organizau vizau în spe-

cât mai natural, fără să-i atragă în vreun fel atenția sau să-i dea de înțeles că nu trebuia să mai discute cu nimeni despre acest contact. Acesta era de fapt modul cel mai sigur că viitorul ilegal era lăsat să decidă singur asupra tuturor urmărilor ce decurg natural dintr-o asemenea întâlnire atunci când ești cât de cât impresionat, dar și interesat să o respecți și să abordezi fie aceleași subiecte, fie altele și mai atrăgătoare.

Ofițerul instructor deținea, spre deosebire de candidat, toate atuurile, căci avea toate mijloacele tehnice necesare să-și permită să afle suficient de multe lucruri despre partenerul său

cial reacția pe care o avusese candidatul după întâlnirea cu

Deosebirile care apăreau după o asemenea întâlnire între

top secret

cei doi parteneri constau de fapt în posibilitățile total diferite pe care le avea fiecare dintre ei pentru a afla reacția celuilalt. Ofițerul instructor deținea, spre deosebire de candidat, toate atuurile, căci avea toate mijloacele tehnice necesare să-și permită să afle suficient de multe lucruri despre partenerul său, în timp ce acesta din urmă rămânea, pe undeva, într-o ceață totală, așteptând totul din partea primului, până chiar și inițiativa pentru o viitoare întâlnire. Din datele rezultate din tehnică, filajul și rapoartele altor colaboratori sau persoane interpușe candidatului, ofițerul instructor culegea astfel, interpreta, trăgea apoi suficiente concluzii certe despre „obiectivul“ său, devenit de fapt cel mai important dintre toate în această fază din traseul candidatului către „titlul“ de ilegal.

După o perioadă aproximativ scurtă (câteva luni), ofițerul instructor raporta șefilor săi despre „reacția“ avută de candidat după prima întâlnire.

În acest scop, el întocmea un alt raport în care detalia suficient de multe dintre „întâmplările“ ulterioare prin care trecuse candidat după ce se despărțiseră de el, cât de vorbăreț fusese cu membrii familiei sale și ceilalți prieteni, impresiile personale reale pe care le trăise la întâlnire, cum le interpretase, maturitatea cu care abordase subiectele discutate, ce vise și proiecte de viitor își programase, mai ales sub aspect material, dacă își propusese să repete întâlnirea avută și pentru care motive în mod special. În raportul întocmit, ofițerul instructor menționa, totodată, și

rezultatul celorlalte măsuri operative reieșite din continuarea tehnicii și filajului, atât asupra candidatului, cât și a rudelor sale și a persoanelor din anturajul acestuia.

Când ai de partea ta tehnica, orice poate fi „întâmplător“, mai ales o întâlnire, acolo unde și când, neștiind despre ce este vorba, totul pare a fi „soartă“ sau „destin“

Acestea erau necesare întrucât, paralel cu întâlnirile de contact direct dintre ofițerul instructor și candidat, trebuiau continuate și aprofundate toate datele de interes operativ despre întreaga viață și activitate, nu doar a viitorului ilegal, dar și a rudelor apropiate, a colegilor de la locul de muncă, precum și a tuturor persoanelor din cercul de relații și prieteni ai acestuia. În finalul raportului, ofițerul instructor trăgea concluziile necesare privind stadiul verificărilor, calitățile candidatului pentru un viitor ilegal, trăsăturile pozitive și negative de caracter ale acestuia, date despre rudele sale, prietenii și relațiile mai apropiate, după care propunea o nouă întâl-

După aprobarea raportului, ofițerul instructor trecea automat la punerea în aplicare a măsurilor propuse, executând, pas cu pas, toate sarcinile, așa cum le raportase.

Al doilea contact cu viitorul ilegal avea loc „întâmplător“, pe o stradă pe care trecea mai des candidat, în apropierea locuinței sau locului de muncă, într-un parc, un restaurant frecventat de acesta sau la instituția la care candidat urma să meargă într-o anumită zi și la o anumită oră, pe care, cred că v-ați dat seama, ofițerul instructor o putea afla din timp din ascultarea convorbirilor telefonice ale „partenerului“ său sau din filajul efectuat prin preluarea de la domiciliu. Când ai de partea ta tehnica, orice poate fi „întâmplător“, mai ales o întâlnire, acolo unde și când, neștiind despre ce este vorba, totul pare a fi „soartă“ sau „destin“.

În acea seară se schimba ceva. Și pentru ofițerul instructor, și pentru candidat, și pentru țară

nire cu candidat. Cu această ocazie, el prezenta și legenda sub care urma să se realizeze contactul, locul ales, perioada, discuțiile pe care urma să le poarte cu viitorul ilegal, precum și măsurile tehnico-operative pe care intenționa să le întreprindă în continuare în legătură cu acesta.

Pentru munca de informații, principiul „nimic nu este întâmplător“ este deja desuet, căci majoritatea combinațiilor se fac având la bază mai mult de 80% date reale rezultate din folosirea mijloacelor tehnice, mai mult sau mai puțin moderne, dar deosebit de utile și eficiente în derutarea unora din-

tre semenii noștri, naivi sau neinițiați în arta dezinformării.

După ce-l contacta „întâmplător“, ofițerul instructor îi propunea un loc mai retras, undeva la un restaurant, unde el pregătise din timp tot ce trebuia pentru o ambianță „discretă“, unde puteau discuta „orice“, fără să fie „deranjați“ de nimeni care să afle de subiectele unui dialog poate suficient de interesant și de captivant. Ora și locul erau stabilite de ofițerul instructor, urmând ca viitorul ilegal doar să le accepte. Și le accepta, bineînțeles, ofițerul o știa din start. Îi știa timpul liber, îi știa programul, iar pentru seara respectivă cunoștea faptul că „prietenul“ său nu avea nimic planificat care să împiedice un dîne memorabil pentru ambii parteneri, mai ales de dialog.

Urma, într-adevăr, un dialog foarte interesant, un dialog care avea să marcheze, în sistemul muncii de informații, un moment de neuitat atât pentru ofițerul instructor, dar mai ales pentru viitorul ilegal.

De acest dialog se lega un destin, al celui din urmă, căci, în funcție de reacția pe care ar fi avut-o la propunerile ofițerului instructor, el își schimba cursul vieții, poate în bine, poate în mai puțin bine, poate spre și cu noroc sau poate cu ghinion. Nimeni nu putea ști care ar fi fost viitorul. Un lucru era însă cert. În acea seară se schimba ceva. Și pentru ofițerul instructor, și pentru candidat, și pentru țară. Totul depindea, în special de arta cu care ofițerul instructor urma să folosească bagheta magică a muncii de informații, pentru că, într-adevăr, avea nevoie de ea, avea nevoie de o măiestrie deosebită, atât în dialogul pe care urma să-l provoace și să-l dirijeze, dar mai ales în alegerea celui culminant moment tensional al dialogului. Acel moment în care la una dintre nenumăratele întrebări pe care i le punea candidatului, acesta nu putea și nu trebuia să răspundă decât cu un sincer și convingător „DA“. Era, de

fapt, răspunsul care trebuia să încununeze tot stadiul muncii depuse până în acel moment, nu doar de ofițerul instructor din centrala de informații a României, dar și de toți ceilalți participanți la o muncă deosebit de variată, de presantă și de încărcată de răspundere. Un colectiv numeros de ofițeri și alte cadre, un sistem complex de mijloace și utilaje tehnico-operative participaseră împreună la sute și mii de verificări, care în acest moment se focalizau pe un singur răspuns.

De el depindea aprecierea întregului travaliu. Un răspuns afirmativ ar fi fost un succes colectiv, un răspuns negativ ar fi fost un eșec al ofițerului instructor, ar fi fost cea mai neagră bilă pentru un magician care n-a știut să-și aleagă nu doar asistența, dar mai ales persoana, pe care acum urma să o hipnotizeze, și la propriu, și la figurat.

(va urma)

SORIN V. TEODORESCU

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (VII)

De la „semafor“ am luat un taxi, m-am plimbat pe câteva străzi, apoi am motivat taximetristului că încerc să identific un magazin de antichități, unde-mi căutam un prieten anagajat de curând ca vânzător.

L-am mai învățat puțin prin zonă, după care am coborât la câteva sute de metri de locul în care îmi parcasem mașina. I-am plătit, apoi am mers pe jos și m-am oprit în parcul din apropiere. M-am așezat pe o bancă, am scos din nou ziarul și am început să studiez rubricile de vânzări auto și imobile.

Mă gândeam acasă, la ai mei, apoi la Centrală, apoi la spionul meu „A007“, pe care nu putusem să-l întâlnesc decât cu privirea, de la distanță

După circa 20 de minute m-am plictisit. M-am îndreptat spre autoturismul parcat foarte

aproape de locul unde am făcut pauza, m-am urcat și am pornit-o spre autostrada care trecea prin apropiere. Înainte de a ajunge la hotel, am oprit la o benzinărie, am făcut plinul și mi-am cumpărat câteva casete audio. În cameră, la hotel, aveam un casetofon și simțeam nevoia să ascult ceva care să mă facă să uit pentru câteva ore de incidentul prin care trecusem. Mi-am cumpărat „Anotimpurile“ lui Vivaldi, apoi m-am îndreptat spre hotel. Am parcat mașina pe o străduță din imediata apropiere a hotelului, i-am pus semnele de rigoare. Am intrat în hotel. Așa

cum mă așteptam, primisem un mesaj de la un „prietin“ care mă invita pentru a doua zi la o

întâlnire de afaceri. Cunoșteam codul mesajului, așa că nu-mi rămânea decât să-i mulțumesc recepționarului și să cer cheia de la cameră. Am mai stat câteva minute în holul hotelului, am mai citit câteva anunțuri, apoi am luat ascensorul și m-am dus direct în cameră.

Am verificat încă o dată semnele lăsate la plecare, apoi mi-am pus caseta cu cele patru anotimpuri, pe care abia așteptam să o ascult. În minutele următoare camera a fost inundată de una dintre cele mai frumoase simfonii ale tuturor timpurilor. Oricât de obosit, de

deceționat sau de supărat ai fi fost, te contopeai cu starea de liniște pe care ți-o transmitea Vivaldi. Simțeau că nu mai ai nevoie de nimic material. Pluteai pe notele fiecăruia dintre cele patru anotimpuri ca pe aripile unui vis frumos după care îți vine să alergi dimineața când ești trezit brusc și parcă ai fi vrut să-l trăiești aievea, până la capăt. După o oră am închis casetofonul, am făcut un duș, apoi am comandat la restaurantul hotelului o saramură de rechin și o sticlă de vin alb. Mă gândeam acasă, la ai mei, apoi

nalului meu de la „semafor“... Din câte și cum îl cunoșteam, eram sigur că interpretase pozitiv mesajul și că înțelesese foarte bine situația. La calmul care îl caracteriza nu mă așteptam să-și facă nici un fel de probleme care să-i trezească suspiciuni și mai ales teamă pentru următoarea întâlnire de a doua zi. „A007“ știa însă foarte bine că în asemenea situații, a doua întâlnire urma să fie precedată de același șir de verificări antifilaj și de supraveghere contrainformativă.

„A007“ știa însă foarte bine că în asemenea situații, a doua întâlnire urma să fie precedată de același șir de verificări antifilaj și de supraveghere contrainformativă

la Centrală, apoi la spionul meu „A007“, pe care nu putusem să-l întâlnesc decât cu privirea, de la distanță. După modul în care avusese loc incidentul eram convins deja că totul fusese întâmplător, pur și simplu un joc al întâmplării, și că nimic nu fusese regizat din partea organelor de filaj sau de contrainformații din spațiul „Andra“, în care omul meu alesese locul de întâlnire. Știam că dacă până atunci nu se întâmplase nimic, a doua zi totul urma să fie la fel de natural și că întâlnirea cu „A007“ urma să se realizeze sigur și fără alte incidente.

Într-o asemenea situație „A007“ știa însă, la fel ca și mine, că întâlnirea de rezervă urma să aibă loc într-o altă localitate decât prima, deci într-un alt loc, cu alte trasee de verificări, cu alt „afișier impersonal“ și cu alte „semafoare“, ambele alese și pregătite tot de el, cu mulți ani în urmă, verificate ulterior de mine și aprobate apoi de șefii din Centrala de informații.

După ce am servit masa, mi-am scos din nou harta localității în care urma să mă întâlnesc cu „A007“, am mai verificat o dată locul de întâlnire, apoi mi-am stabilit câteva

Mi-am stabilit câteva trasee antifilaj, punctele și intersecțiile de siguranță, apoi mi-am fixat ceasul care urma să mă trezească cât mai de dimineață

Regulile de verificare contrainformativă urmau să fie însă respectate fără nici o abatere, așa că nu-mi rămânea decât să aștept încă o noapte și încă un răsărit de soare pe terenul inamicului, indiferent cât de primitiv și de politic sau nepolitic ar fi fost el.

Mă gândeam la prietenul meu „A007“, cum percepute el oare incidentul care ne împiedicase să ne vedem direct, cum înțelesese codul sem-

trasee antifilaj, punctele și intersecțiile de siguranță, apoi mi-am fixat ceasul care urma să mă trezească cât mai de dimineață.

Eram sigur că urma o zi frumoasă, dar grea. O zi de așteptări și împliniri, dar pretențioasă ca oricare din viața unui agent al muncii de informații externe.

(va urma)

SORIN V.
TEODORESCU

Salvați Vama Veche

...de mizerie, corupție și ilegalități (IV)

„În scopul conservării condițiilor ambientale și valorii patrimoniale și peisagistice din zonele situate în apropierea țărmului, se delimitează pe toată lungimea litoralului o fâșie de teren lată de 100-300 m măsurată de la linia cea mai înaintată a mării, în funcție de lățimea zonei costiere, în care sunt interzise orice fel de construcții definitive. Această interdicție se aplică, de asemenea, construcțiilor provizorii sau transportabile, cu excepția celor pescărești, precum și caravelor sau structurilor de primire turistice cu funcțiuni de cazare“. Acesta este textul art. 18 din Ordonanța de Urgență nr. 202/2002 privitoare la gospodărirea integrată a zonei costiere.

Această fâșie de teren este de fapt zona costieră a litoralului, cunoscută de toate organele de stat, de cele centrale și locale și inclusiv de toți cetățenii țării ca obligație legală.

Aici, legile nu au nici o valoare

Numai că, fiind probabil dată de guvernul Năstase, n-a ajuns și la Primăria Limanu, unde primarul Urdea Nicolae Iustin este membru al alianței DA și o ignoră cu desăvârșire. Pentru domnul primar, Litoralul și zona costieră pe care le păstorește în localitățile 2 Mai și mai ales în Vama Veche nu mai țin de domeniul public al statului, ci de interesele sale personale. Pentru el, bariera legii, care îl obligă ca edil și reprezentant al statului să aplice orice hotărâre privind gospodărirea și administrarea locală a domeniului public a căzut de mult sau a desființat-o cu de la sine putere, căci modul defec-

tuos și abuziv în care a repartizat, înstrăinat și concesionat terenurile din imediata apropiere a zonei costiere sau chiar din această fâșie, protejată de lege, demonstrează cât de incorect poate fi un ales al obștii, atunci când interesele personale sunt mai presus de orice. Același text de lege îl mai obligă pe domnul primar să se ocupe și de protecția zonei costiere, în sensul apărării integrității și a scopurilor generale de utilizare ale acesteia, de conservarea ei și de prevenirea oricăror efecte negative ale oricăror lucrări de construcție în această zonă, existente sau în curs de execuție. Ne întrebăm dacă domina sa a citit sau măcar a auzit

din mass-media de această ordonanță, pentru că realitatea de la fața locului dovedește contrariul.

Vile și dughene pe toată zona costieră

Oricine vizitează litoralul și zona costieră din localitățile 2 Mai și Vama Veche rămâne stupefiat de numărul mare de vile, case de vacanță, dar și dughene, construite începând de pe faleză, acoperind toată fâșia pe care legea o apără imperativ și o definește ca fiind Zona Costieră, zonă proprietate publică, pe care dl primar avea obligația să o protejeze și ecologic și peisagistic, dar în primul rând legal. Probabil însă că

pentru primarul Urdea nu este obligatoriu „Planul de amenajare a teritoriului și de urbanism“, pe care trebuia să-l întocmească după apariția Ordonanței de Urgență nr. 202/2002, și care stipulează ca una dintre principalele obligații privind construcțiile din zona Litoralului că „toate autorizațiile de construcție se vor acorda numai pentru exteriorul benzii litorale (fixată la 300 de metri de la apa mării)“ și nu în interiorul acesteia, iar „construcțiile să fie executate obligatoriu din materiale ecologice“, obligație sancționată în caz de încălcare cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă de la 80.000.000 la 100.000.000 lei. Ne întrebăm, pe bună dreptate, cine ar trebui să facă această închisoare și câți ani ar însemna pentru toate construcțiile executate înce-

pând cu 2000, de când a ajuns edil dl Urdea Nicolae.

Vinovat – primarul

După opinia cetățenilor care l-au ales primar, așa cum „toate drumurile duc la Roma“, și în zona 2 Mai și Vama Veche toate întrebările legate de abuzurile privind proasta gospodărire integrată a zonei costiere și a întregului patrimoniu din domeniul public al celor două localități au un singur răspuns: vinovat se face alesul local – primarul Urdea Nicolae Iustin, împreună cu toată echipa pe care o conduce în consiliul local, care a sfidat legile țării și le-a considerat ca pe un mijloc de satisfacerea intereselor personale și de grup, pentru prietenii și relațiile, pe care și le-a făcut în timp. Acestea sunt de fapt unele dintre motivele pen-

tru care cetățenii din Limanu, 2 Mai și Vama Veche l-au reclamat pe primar până la președintele Băsescu. Toți cetățenii cunosc relațiile pe care și le-a făcut primarul Urdea pentru terenurile acordate unor persoane publice din zonă, pentru autorizațiile numeroase date în vederea construirii ilegale a unor vile, case de vacanță și diverse obiective comerciale sau din domeniul turistic și al alimentației publice chiar pe faleza mării sau în zona costieră.

Citiți numărul viitor al revistei noastre! Veți afla care sunt acești prieteni, vilele construite și avantajele primite de primarul Urdea în schimbul serviciilor făcute.

(va urma)

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

Dughene pe plaja din Vama Veche

dosar

Lupta cu serviciile secrete comuniste prietene, într-o țară comunistă

UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB

Se spune că doar prezentul este sigur, trecutul și viitorul fiind incerte. În special trecutul, ne-am permite noi să adăugăm. Ați ghicit, dorim să ne referim la activitatea Colegiului Național pentru Studiarea Arhivelor Securității Statului, precizând că nu înțelegem de ce această instituție, cu câteva excepții notabile, nu publică acele lucrări de interes pentru opinia publică, așteptate de peste cinci, care să înfățișeze adevărata față a serviciilor de informații ale sistemului comunist.

De la ruși vine amenințarea

Tot ceea ce am citit, publicat de onorabila instituție până în prezent, se raportează la așa-zisa perioadă neagră a securității, cuprinsă între 1948 și 1964. Restul este tăcere sau sunt publicate tot felul de speculații, care tind să primeze în fața adevărului istoric.

Securitatea română a avut un segment care o diferențiază de celelalte servicii similare din țările comuniste,

ocupate de sovietici în 1944. Este vorba despre UM 0110, așa-zisa unitate anti-KGB.

În fapt, acest serviciu independent s-a înființat sub formă conspirativă încă din 1962, când Gheorghiu-Dej, secretar general al Partidului Muncitoresc Român, și Alexandru Drăghici, ministrul de Interne, au înțeles că principala lovitură împotriva conducerii de atunci a României nu va veni din SUA sau Occident, ci de la Moscova, prin intermediul comunistilor adepți ai vechiului Comintern.

Activiști sub urmărire

Gheorghiu-Dej și ulterior Ceaușescu aveau o sfântă frică față de activul de partid, care, fie în anii războiului se refugiase în URSS, fie urma se cursuri în glorioasa țară a internaționalismului proletar.

Astfel, s-a construit o grupare specială, la început sub comanda generalului Neagu Cosma, în 1962, care inițial îi urmărea pe interbrigadiști (comuniștii care luptaseră în războiul civil din Spania) și pe membrii de partid care se refugiaseră în

URSS și pe activiștii care se căsătoriseră în timpul studiilor cu rusoaice.

Inițial, această unitate a avut sediul conspirat într-o anexă a CC al PMR (ulterior PCR). Serviciul îi urmărea pe activiștii de partid cu stagiul în ilegalitate, despre care existau date și informații că ar dori să-l înlăture pe Gheorghiu-Dej din fruntea partidului.

Împotriva spionilor „prieteni“

Comuniștii ilegaliști încercaseră o primă lovitură în 1958, prin grupul Doncea – Pavel Ștefan – Grigore Răceanu.

Întâmplător sau nu, dar momentul ales pentru îndepărtarea lui Dej de la conducerea Partidului Muncitoresc (Comunist din 1965) a coincis cu anul retragerii trupelor sovietice din România.

După înființare, noua structură informativă a fost organizată pe birouri, care aveau în competență depistarea, documentarea, descurajarea și contracararea acțiunilor de spionaj întreprinse de țările socialiste din Tratatul de la Varșovia în România. Pe de altă parte, Direcția de Informații Externe, securitatea româ-nească colabora cu instituțiile similare din celelalte țări socialiste în diferite acțiuni de spionaj împotriva Occidentului și a SUA.

Ceaușescu a iertat spionii țarilor comuniste

Unitatea a cărei conducere a fost preluată de colonelul Iosif va primi numărul inițial de 0920/A, iar ulterior, după defectarea generalului Pacepa, de UM 0110. Având propriul sistem de filaj și compartiment separat de tehnică operativă, cu lucrători conspirați sub diferite legende (funcționari la Consiliul Popular, în domeniul comerțului etc.), acest serviciu poate fi considerat singurul cu adevărat secret din structura fostei securități interne.

Din păcate, multe dintre cazurile de spionaj întreprinse de KGB, AVO din Ungaria, serviciile de informații din Bulgaria, Polonia, RDG, deși documentate de UM 0110, au fost mușamalizate din ordinul lui Nicolae Ceaușescu, pentru a nu se încorda și mai mult relațiile destul de tensionate dintre România și Moscova. (va urma)

GEORGE DORNI

Atentat la imaginea României

În numărul trecut al săptămânalului Alerta am scris un articol intitulat „Atentat la aurul olimpic”. Am criticat acțiunea nesăbuită a unor (i)responsabili ai gimnasticii feminine românești de a desființa lotul olimpic de gimnastică, invocând motive puerile, care-i descalifică. În fapt, aceasta a fost o lovitură puternică dată imaginii României.

Am atras atenția că aceasta nu este o acțiune singulară care vizează numai gimnastica, ea face parte dintr-un plan mai larg de compromitere a României în Europa și în lume, a imaginii ei, de prezentare pe cât se poate în culori sumbre, de minimalizare a tot ce are poporul român mai valoros.

Nu s-a terminat un scandal, că, iată, altul și mai zgomotos a apărut.

Compromiterea României

Se face vâlvă mare că pe stadioanele din România se folosesc expresii triviale, se huiduie, se strigă. De aici ștampila, eticheta de xenofobi, rasiști și chiar fasciști, și toate acestea ar fi caracteristici generale ale poporului român. Nimic mai fals!

Pe toate stadioanele lumii întâlnim persoane care, în tensiunea creată de disputa sportivă, de miza jocului, huiduie, fluieră, înjură. Pe stadion nu suntem în saloanele ambasadelor. Pe stadion vin toate categoriile de persoane. Firește că nu suntem de acord cu manifestările huliganice. Dar de aici și până a acuza o țară, un popor de xenofobie și rasism e cale lungă, iar cei care o fac urmăresc alte scopuri, pescuind în ape tulburi. Ei doresc, așa cum am arătat, compromiterea României. Prezentarea ei ca inaptă de a intra în UE în 2007.

Dați în urmărire, prindeți, arestați!

Într-o țară din America Latină, un fotbalist a fost împușcat de un spectator isterizat pentru faptul că acesta a dat autogol. Nimeni nu a afirmat la vremea respectivă că acea țară ar fi una de criminali. Un nebun a fost copleșit de tensiunea nervoasă creată de acel autogol. Punct.

Când huliganii englezi au devastat stadioane și au stâlcit în bătaie pe suporterii echipei

adverse, nimeni nu a caracterizat Anglia ca o țară de huligani.

Anglia este și rămâne Anglia măreață a lui Shakespeare, Bayron, Shally. N-ar trebui amestecat diamantul cu gunoiul din grajd.

Responsabilii UEFA cântăresc însă cu două măsuri.

Când un arbitru ca Urs Mayer a prelungit meciul România – Danemarca până când danezii au dat gol și s-au calificat nesportiv, UEFA, în loc să dea de pământ cu pungașul, l-a felicitat și i-a acordat titlul de cel mai bun arbitru.

Toate acestea au ajuns să fie comentate în UE prin bunăvoința unor „vigilenți” care le plasează deformat și creează motive de discuții. Au ajuns chiar și în America zvonuri despre manifestări rasiste și chiar fasciste în România. Lumea e îngrijorată. Nenorocire mare, a înjurat un cretin pe stadion, într-o zi la meci. Luați măsuri, trimiteți trupele speciale, dați în urmărire, prindeți, arestați!

Atacuri murdare

Un analfabet de pe aiurea își etalează fără jenă neștiința de carte. „A, România, da, o țară săracă din Balcani.”

1. Nu știu ce legătură are UEFA cu faptul că România este săracă sau bogată. Asta nu e treaba UEFA.

2. Pentru toți repetenții la geografie, România nu e în Balcani.

3. Când zici Balcani, zici Socrate, Aristotel, Platon. Ce ar

fi fost omenirea fără acești titani ai filozofiei, ai științei? (Este adevărat că ei n-au fost titulari la echipa națională de fotbal niciodată.)

4. Când zici România, zici Brâncuși, zici Henry Coandă, Eminescu, zici Paulescu (descoperitorul insulinei), Ciprian Porumbescu, Cioran ori Mircea Eliade, Nadia Comăneci, Ilie

Năstase și lista ar putea continua cu încă multe valori ale poporului român.

România nu este și nu a fost niciodată xenofobă, rasistă și nici fascistă. Toate acestea sunt atacuri murdare împotriva țării și poporului român. Și aceste atacuri provin chiar de aici, din România. Sunt aici

niște cozi de topor cărora nu le convine nimic.

Ăștia s-au născut doar să țină de șase. Ar vrea să fie ceea ce nu sunt și suferă cumplit de ceea ce sunt.

Cazuri izolate transformate în legi

Din '90 până astăzi au venit în România tot felul de străini, unii albi, alții negri ori

galbeni, iar noi i-am primit frumos și le-am dat și o parte din averea țării, să fie patroni și să se îmbogățească. Unii sunt mulțumiți. Alții, mai măgari, mârâie sau chiar rag împotriva României.

Este acesta un semn de xenofobie ori de rasism?

Pentru unii imbecili poate este, întrucât pentru ei nu contează ce se întâmplă, pentru ei contează doar dacă te-au murdărit. Asta e menirea lor. Doresc să fac sublinierea că nu sun-

tem de acord cu manifestările huliganice pe stadioane sau în alte locuri publice. Da, acestea sunt aspecte care țin

de competența jandarmeriei, eventual a organelor de urmărire penală. Oricum, ele sunt cazuri izolate.

Deșteaptă-te, popor român, că ai adormit cu ușa deschisă și au intrat alții peste tine în casă! Te jefuiesc și te bîrfesc pe la colțurile Europei că ești sărac.

IOAN CRĂTU

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Libertatea fără fir

Eu sunt liberă. N-am trei copii, nu lucrez într-o mare corporație, tot ce fac fac ca freelancer – și „free“ înseamnă liber, după cum știm –, n-am condică, nu răspund decât dacă și cui vreau la telefonul mobil...

Pentru că și oamenii liberi, nu-i așa, pot avea telefon mobil în zilele noastre. Păi așa e. Când îl ai și alegi când și pentru cine ești accesibil, te simți stăpân și mereu la cârmă. Dar dacă... ptu, să nu-l deochi și păzească

Dumnezeu și toți sfinții, se strică și n-ai nici unul de rezervă prin casă și trec vreo două zile până îți poți lua altul? Ei bine, atunci nu te mai simți chiar așa de stăpân pe situație. Ai senzația de pește aruncat de-un pes-

car milos, din greșală, pe uscat, de aborigen ajuns din întâmplare în marea metropolă, de orfan uitat de lume la marginea pădurii și alte asemenea senzații de mare derută, la limita cu deșertăciunea.

Pentru că așa e cu telefonul mobil și libertatea noastră. Dacă îl ai, îl înjuri că e un atentat la libertatea ta (te sună cine vrei și cine nu vrei și-ți cere diverse lucruri când ți-e lumea mai dragă), dar poți oricând să-l închizi (de pildă, în vacanțe), pe același principiu care face ca atunci când refuzi, de pildă, să mergi la o petrecere, poți să te simți la fel sau chiar poate mai bine decât dacă ai fi mers, pentru că important e că ai fost invitat și ai ales să spui nu.

Dar dacă nu-l ai? Sau nu, pentru că există oameni care încă rezistă cu tărie maniei. Ei nu și-au creat încă nevoia de a-l avea, așa că stau destul de liniștiți. Mai corect e să întreb: dar dacă l-ai avut și nu-l mai ai? Păi ar trebui să fii fericit și să te bucuri de câteva zile de liniște. Dar libertatea căzută din cer asupra ta – prin intermediul ploii care ți l-a murat, al șuțului din autobuz cu mână iute, al propriei stângăcii care te-a făcut să-l scapi într-o budă turcească, ce nu prea agreează noua tehnologie – ți se pare brusc că te sufocă și îngrădește. Adică să fim liberi, dar să fim și noi de acord. Deci mai corect era să încep așa: eu sunt liberă?

DE CE MAI DEPINDEM?

Depinem de atâtea lucruri în ultima vreme, avem atâtea obiceiuri și nevoi noi, mereu mai multe, mai bogate, mai indispensabile, încât îmi vine să pun întrebarea stupidă din concursurile de miss, aia cu ce obiecte v-ați lua cu voi pe o insulă pustie, dar mai bine să formulăm altfel: de ce obiecte care țin de tehnologie, comunicare etc. nu v-ați dispensa pentru nimic în lume?

Sorana P. (21 ani, studentă). În primul rând de televizor. Am fost în vacanță într-un sat în vara asta unde nu am avut televizor și m-am simțit foarte ruptă de lume și izolată, deși asta era și ideea, de asta plecasem, ca să mă rup de toate, dar trebuie să recunosc că nu prea m-am simțit bine. Aveam tot timpul senzația că îmi lipsește ceva, că acțiunea e în altă parte și eu rămân cumva pe dinafară. Și în al doilea rând de calculator și internet, pentru că așa păstrez cel mai bine contactul cu prietenii și mi-e greu să fac chiar și o zi de pauză.

Marian C. (24 ani, student). Calculatorul, bineînțeles. Nu se poate fără din mai multe puncte de vedere: profesional, pentru că nu poți scrie de mână un document oficial în zilele noastre și internetul

chiar și dacă rămân fără baterie, am senzația că sunt mai vulnerabilă.

Daniel N. (26 ani, agent publicitate). Cred că mă pot lipsi de toate, dar pentru scurt timp. Uneori chiar caut asta, plec din București fără să-mi iau la mine telefonul și nu mă ating nici de vreun calculator, nu-mi citesc mailul, nu mă joc în rețea, adică fac o cură de dezintoxicare. Dar recunosc că atunci când mă întorc primul lucru e să-mi citesc mesajele și sunt foarte fericit când văd că oamenii m-au căutat, că mi-au simțit lipsa și că pot oricând relua contactul cu ei.

Ioana F. (21 ani, studentă). Cred că mă pot lipsi de toate, dacă trebuie. Nu cred că am ajuns dependentă de televizor sau de mobil, așa cum

rămâne cea mai rapidă și mai la îndemână sursă de informație. Ar mai fi și telefonul mobil, pe care l-am pierdut de câteva ori și mi-am dat seama cât de important a devenit pentru mine. E deschis permanent, pentru că numai așa am senzația că sunt în contact cu oamenii, cu prietenii, cu lumea...

Florentina G. (23 ani, secretară). Nu mă pot lipsi nici de mobil, nici de laptop – căci eu călătoresc mult și am toate documentele și tot ce-mi trebuie pe calculatorul portabil și în general de nimic ce ține de aparatura de birou: fax, copiator, toate lucrurile astea. Iar personal nu pot să stau fără telefonul mobil – mă enervează

am văzut că se întâmplă în multe cazuri. Eu consider mobilul un obiect util, dar totuși un obiect, care trebuie tratat ca atare: îl folosesc când trebuie, iar când nu, nu mă gândesc la el. Nu mă interesează nici dacă e ultimul răcnet, nici dacă e estetic sau nu. E ceva care mă ajută și atâta tot.

Laurențiu D. (26 ani, designer). Internetul e boala mea. Dacă fără telefon stau fără probleme, fără internet nu. Chiar când plec din țară într-un internet café-uri să-mi verific mailul și să vorbesc cu prietenii pe serviciile de mesagerie instant. Da, recunosc, sunt dependent. Dar îmi place.

Pagină realizată de IULIA GORZO